روزنامه اجتماعی، فرهنگی، اقتصادی
چهارشنبه ۱۹ آذر ۱۴۰۴ ■ سال سی‌وسوم ■ شماره ۹۵۶۰
سرمایه گذاری برای تولید
همشهری
■ حضرت امیر المؤمنین علی(ع):
عطایت را فراموش کن؛ وعده‌ات را به یاد آر.
■ اذان ظهر: ۱۱:۵۷ ■ غروب آفتاب: ۱۶:۵۱
■ اذان مغرب: ۱۷:۱۱ ■ نیمه شب شرعی: ۲۳:۱۳
■ اذان صبح فردا: ۵:۳۴ ■ طلوع آفتاب فردا: ۷:۰۴
■ پذیرش آگهی: ۸۴۳۲۱۰۰۰
■ چاپ: همشهری
■ تلفن: ۴۸۰۷۵۰۰۰
■ توزیع و اشتراک: موسسه نشر گستر امروز نوین
■ تلفن توزیع: ۶۱۹۳۳۰۰۰
■ تلفن اشتراک: ۶۱۹۳۳۱۱۴
■ دفتر مرکزی: تهران، خیابان ولیعصر (عج)، کوچه شهید سید کمال قریشی، شماره ۱۴
■ کدپستی ۴۵۹۵۶-۱۹۶۶۶ ■ تهران، صندوق پستی ۱۹۳۹۵/۵۴۴۶
■ تلفن: ۲۳۰۲۳۰۰۰، نمابر: ۲۲۰۴۶۰۶۷
■ همشهری آنلاین: www.hamshahrionline.ir
■ سایت روزنامه: newspaper.hamshahrionline.ir
صفحه آخر
صفحه‌آرا: علیرضا بهرامی
■ صاحب امتیاز: مؤسسه همشهری
■ مدیر مسئول: محسن مهدیان
■ سردبیر: دانیال معمار
■ دبیر تحریریه: شهرام فرهنگی
■ معاونان سردبیر: علی عمادی، شاهین امین
■ مدیر فنی: حامد یزدانی
■ مدیر هنری: مهدی سلامی
■ دبیر عکس: امیر پناهپور
■ سیاسی و دیپلماتیک: مدیر: حسین ارجلو
■ شهرنگار: مدیر: پروانه بهرام‌نژاد، دبیر: مریم باقرپور
■ اقتصاد: مدیر: حسین لطفی، دبیر: مریم موسی‌پور
■ تماشاگر: مدیر: امیر محمد یعقوب‌پور، دبیر: لیلی خرسند
■ گزارش: مدیر: فهیمه طباطبایی
■ سرزمین من: مدیر: سیده زهرا عباسی، دبیر: زهرا رفیعی
■ تندرستی: مدیر: جواد نصرتی، دبیر: مریم سرخوش
■ سرنخ: مدیر: جواد عزیزی، دبیر: محمد جعفری
■ دانستنیها: مدیر: ساسان شادمان، دبیر: زهرا خلجی
■ جامعه: مدیر: مسعود میر، دبیر: فاطمه عسگری‌نیا
■ ۲۴ (سینما و تلویزیون): مدیر: سعید مروتی، دبیر: علیرضا محمودی
■ صفحه آخر: دبیر: عیسی محمدی
■ سرگرمی: دبیر: فرزام شیرزادی
■ طرح و گرافیک: دبیر: محمد علی حلیمی
■ سردبیر آنلاین: سید مجتبی صادقی
■ معاونان آنلاین: کامران بارنجی، حامد فوقانی
■ مدیر محتوای تلویزیون: اسماعیل سلطنت‌پور
■ مدیر چندرسانه‌ای: زهرا سادات بهشتی
■ مدیر پخش زنده: امیرحسین محمددوست
■ مدیر تولید تلویزیون: الهه سادات بهشتی
■ مدیر فضای مجازی: محمدحسین امیری

حافظ
مصلحت نیست که از پرده برون افتد راز
ور نه در مجلس رندان خبری نیست که نیست

سوژه روز

پادشاه معماری درگذشت

فرانک گری، معمار نوآور و برجسته آمریکایی، در ۹۶سالگی درگذشت. او در طول دوران حرفه‌ای خود، با طراحی برخی از خلاقانه‌ترین ساختمان‌های جهان، تحولی در معماری معاصر ایجاد کرد. گری موفق به دریافت جوایز معتبر بسیاری شد، ازجمله جایزه پریتزکر که به‌خاطر آثار «اصیل و کاملا آمریکایی»اش به او اهدا شد.

یکی از آثار برجسته او، بنیاد لویی ویتون در پاریس است که در سال ۲۰۱۴ در پارک بوا دو بولونی افتتاح شد. این موزه هنری با الهام از معماری شیشه‌ای قرن نوزدهم طراحی شده و به‌عنوان «کشتی باشکوهی برای پاریس» توصیف می‌شود. نمای شیشه‌ای آن که به شکل توده‌هایی شبیه «کوه یخ» طراحی شده، با محیط طبیعی اطراف هماهنگ است و بازی نور و انعکاس را به نمایش می‌گذارد.

موزه گوگنهایم بیلبائو در اسپانیا، که در سال ۱۹۹۷ افتتاح شد، یکی دیگر از شاهکارهای گری است. این ساختمان با نمایی از تیتانیوم، سنگ آهک و شیشه، به‌خاطر فرم‌های منحنی و طراحی منحصربه‌فردش، به یکی از جاذبه‌های نمادین شهر تبدیل شده است. آتریوم آن با «گل فلزی» در بالای نورگیر، جلوه‌ای چشمگیر دارد.

در مرکز موسیقی نیو ورلد در میامی، که در سال ۲۰۱۱ افتتاح شد، گری فضایی با اشکال هندسی آبشاری، سطوح منحنی و سقفی طاق‌دار با نور طبیعی طراحی کرد. این سالن، خانه ارکستر سمفونیک نیو ورلد است و به‌خاطر کیفیت آکوستیکی و امکانات فنی‌اش شناخته می‌شود. گری هنگام ورود به این مرکز، تحت‌تاثیر قرار گرفت و به‌گفته خودش، از شدت احساسات گریست.

برج ۸ اسپرُس در نیویورک، نخستین آسمانخراش گری بود که در سال ۲۰۱۱ در منطقه مالی منهتن ساخته شد. این ساختمان ۷۶ طبقه‌ای، در زمان ساخت، بلندترین ساختمان مسکونی نیم‌کره غربی بود و به‌عنوان «شاهکاری از طراحی معماری که هنر و کاربری را در هم می‌آمیزد» توصیف شده است.

در نهایت، تالار کنسرت والت‌دیزنی در لس‌آنجلس، که در سال ۲۰۰۳ افتتاح شد، با نمایی براق و منحنی، روح خلاقانه شهر و ارکستر فیلارمونیک لس‌آنجلس را تجسم می‌بخشد. طراحی داخلی آن نیز با تمرکز بر کیفیت صوتی، تجربه شنوندگان را ارتقا می‌دهد.

جادوی بی‌پایان منظره‌ها

سفری تصویری به خیره‌کننده‌ترین مناظر سال ۲۰۲۵
وقتی عکاسان، زیبایی‌های پنهان جهان را بدون دخالت هوش مصنوعی به تصویر می‌کشند

فاطمه عباسی | روزنامه‌نگار | عکاسی از منظره شاید قدیمی‌ترین تلاش بشر برای نگه‌داشتن لحظه‌ای از زمان باشد؛ لحظه‌ای که نور، رنگ و سکون دست‌به‌دست هم می‌دهند تا جهان را از نگاه انسانی باز آفرینند. در دنیای امروز که تصاویر مصنوعی هر روز مرز واقعیت را باریک‌تر می‌کنند، هنوز هستند کسانی که با دوربینشان سراغ زمین می‌روند و بی‌هیاهو، حقیقت منظره را ثبت می‌کنند. دوازدهمین دوره «عکاس منظره بین‌المللی سال ۲۰۲۵» در چنین بستر معنایی شکل گرفت؛ رقابتی جهانی با بیش از ۳هزار و ۶۰۰اثر از گوشه‌وکنار دنیا که هدف آن ستایش نگاه انسانی به طبیعت است؛ نگاهی بی‌واسطه، بدون‌دستکاری هوش مصنوعی و وفادار به تجربه شخصی عکاس. تمامی آثار نه‌تنها باید توسط خود هنرمند ثبت شوند بلکه ویرایش و پرداخت نهایی‌شان نیز کار خود او باشد؛ چراکه همین بخش از فرایند، جوهر خلاقانه عکاسی منظره را می‌سازد. در این میان، داوری آثار کاری آسان نبود؛ ۵ داور، ۵ جهان متفاوت و ۵ سلیقه. نتیجه، مجموعه‌ای از ۱۰۱ تصویر برگزیده بود که هر کدام به‌تنهایی می‌توانند کتابی از نگاه و سکوت باشند. در رأس این فهرست، نام جی. فریتز رومپف درخشید؛ هنرمندی که منظره را نه به‌عنوان ثبت طبیعت، بلکه به‌عنوان باز تابی از روح انسان می‌بیند. تصاویری که در ادامه می‌بینید، برگزیدگان همین جشن تصویرند؛ قاب‌هایی از زمین که هر کدام، روایتی تازه از دیدن جهان را پیش رو می‌گذارند.

«شیپ‌راک» اثر کارول نینار توویچ
این قاب در اماتیک از نیومکزیکو، مقام دوم جایزه عکاس سال را کسب کرد.

«رود و تپه‌های شنی» اثر جِی. فریتز رومپف
با ترکیبی انتزاعی از آب و شن‌های برزیل، برنده شد.

«مارپیچ کوه یخ» اثر یرون فان نیوون هوفه
این تصویر از گرینلند، برنده جایزه ویژه «منظره دریایی» شد.

«سرزمین پیش از زمان» اثر لوکاس تریکسل
این قاب رویایی از نیوزیلند، مقام اول بخش «عکس منظره سال» را کسب کرد.

«فیتز رُی و آبشارها» اثر جویس بیلر
هارمونی آب‌های خروشان و قله‌های برفی آرژانتین مقام سوم جایزه عکاس سال را کسب کرد.

«وایت پاکت» اثر دِیو دروست
این قاب تک‌رنگ و تماشایی از آریزونا، مقام سوم بخش عکس سال را کسب کرد.

«قارچ‌های چینی» اثر آلبرت دروس
نمایی درخشان از جنگل اسپولدر هلند که جایگاه دوم عکس سال را از آن خود کرد.

«سوپرسل» اثر دنیس هو آلانگ ژانگ
این قاب پرقدرت از نیومکزیکو، برنده جایزه ویژه «آسمان توفانی» شد.

«ملکه درخت بطری» اثر بنجامین باراکات
این ثبت شبانه از یمن، برنده جایزه ویژه «درخت تنها» شد.

حال خوب

۷ قانون طلایی برای رسیدن به آرامش

برخلاف تصور رایج که پیری را دوران افول می‌دانند، ورود به دهه ۷۰ زندگی می‌تواند آغازگر عمیق‌ترین شادی‌ها باشد؛ البته به یک شرط: یاد بگیرید که «هنر رها کردن» مهم‌تر از به‌دست آوردن است. گزارش‌های روانشناسی نشان می‌دهد راز آرامش پس از ۶۵سالگی، در زمین گذاشتن بارهای سنگینی است که سال‌ها بیهوده بر دوش کشیده‌ایم. تجربه زیسته سالمندان موفق، یک نقشه‌راه ۷مرحله‌ای برای عبور از استرس به ما می‌دهد:

۱ پایان دیکتاتوری نگاه دیگران: زندگی برای «تماشاگران خیالی» تمام می‌شود. پرسش «مردم چه می‌گویند؟» جای خود را به «من چه دوست دارم؟» می‌دهد.

۲ صلح با آینه: جنگ فرسایشی با چروک‌ها و تلاش وسواسی برای جوان ماندن متوقف شده و در این سن، «راحت بودن در بدن خود» جایگزین معیارهای غیرواقعی زیبایی می‌شود.

۳ بی‌ارزش شدن میز و صندلی: عناوین شغلی رنگ می‌بازند. افراد می‌فهمند که نهایتا «مهربانی» و «روابط انسانی» ماندگارتر از هر پست و مقامی است.

۴ توقف مسابقه تجملات: رقابت پنهان بر سر خانه و ماشین بهتر بی‌معنی شده و سادگی، جایگزین چشم و همچشمی‌های فرساینده می‌شود.

۵ دور ریختن زباله‌های ذهنی: کینه‌های قدیمی فقط بار اضافه هستند. رها کردن خشم، حتی بدون عذرخواهی طرف مقابل، راهی برای نجات روح خودتان است.

۶ خداحافظی با کمال گرایی: تلاش برای بی‌نقص بودن، قاتل شادی است. پذیرش اینکه «من کافی هستم» و زندگی پر از نقص است، آرامش‌بخش‌ترین حس دنیاست.

۷ قدرت «نه» گفتن: رودربایستی‌ها کنار می‌روند. افراد باد می‌گیرند انرژی محدودشان را فقط صرف کسانی کنند که واقعا ارزشش را دارند.

نکته طلایی ماجرا اینجاست: برای رسیدن به این خرد و آرامش، لازم نیست تا ۶۵سالگی صبر کنید؛ می‌توانید همین امروز کوله‌بارتان را سبک کنید.

طهران قدیم

پاتوق دیروز و امروز

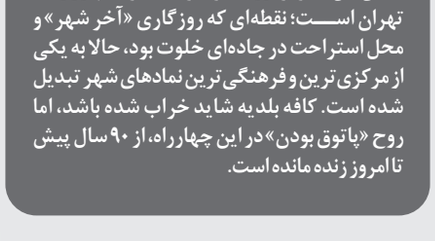

منظرهٔ خارجی کافه بلدیه در خیابان پهلوی

امروز اگر وسط چهارراه ولیعصر بایستید، در قلب تپنده و شلوغ‌ترین نقطه پایتخت هستید؛ صدای بوق خودروها و هیاهوی دانشجویان لحظه‌ای قطع نمی‌شود. بیایید نوار زمان را ۹۰ سال به عقب برگردانیم. تصور کنید در سال ۱۳۱۴ایستاده‌اید؛ خبری از آن ساختمان مدور و زیبای تئاتر شهر نیست. اینجا «کافه بلدیه» است؛ جایی که آن روزها حکم «شمال شهر» و تفرجگاه ییلاقی تهران را داشت.

روزنامه اطلاعات در ۱۶ آذر ۱۳۱۴، تصویری را منتشر کرد که امروز برای ما باورنکردنی است. عمارتی با معماری کلاسیک، نرده‌های فلزی و فضایی آرام که درست در محل فعلی پارک دانشجو و تئاتر شهر قرار داشت. آن زمان، این نقطه در مسیری به سمت «آب کرج» (بلوار کشاورز امروزی) بود و مردم برای تفریح و فرار از شلوغی مرکز شهر آن روزگار (میدان توپخانه و بازار)، به این کافه پناه می‌آوردند تا در هوای پاک حاشیه شهر، چای و قهوه‌ای بنوشند.

دیدن این تصویر، روایتگر سرعت سرسام‌آور رشد تهران است؛ نقطه‌ای که روزگاری «آخر شهر» و محل استراحت در جاده‌ای خلوت بود، حالا به یکی از مرکزی‌ترین و فرهنگی‌ترین نمادهای شهر تبدیل شده است. کافه بلدیه شاید خراب شده باشد، اما روح «پاتوق بودن» در این چهارراه، از ۹۰ سال پیش تا امروز زنده مانده است.